

setrvala v klidovém stavu, než se procházela po lodi. Po celou dobu plavby kňučela, vrčela a její silné nohy nejspíše došlapovaly na dřevěná palubní prkna. Abeke se přesto nedokázala přimět k tomu, aby ji stáhla do pasivního stavu. Pořád cítila účinky posledního náporu na pouta. Bylo to, jako by měla kůži i kosti v plamenech. Od té doby bylo mezi ní a Urazou spousta ticha. Dětila je příliš velká vzdálenost, takřka leopardici necítila. Co kdyby se Uraza nacházela v klidovém stavu ve chvíli, kdy se pouta přetrhnou úplně? Co by se s nimi dvěma stalo?

Náhle si uvědomila, že přemýšlí o nakažených Zelenopláštnících. Co se stalo s jejich spirituálními zvířaty? A co Conor s Briganem? Vzdoroval stále té nemoci, nebo se proměnil v bezvládného otroka jako tolik ostatních?

„Mrzí mě to,“ řekla Abeke Uraze. Přiložila tvář skoro až k jejímu čenichu. „Vím, že se cítíš nesvá, ale nechci riskovat, že o tebe přijdu napořád.“

Najednou se objevil stín a Abeke vzhledla.

„Přišel jsem nevhod?“ zeptal se Rolan s úsměvem na tváři. Pořád se snažil udržet veselou náladu a vždycky měl po ruce nějaký nový vtíp nebo historku – většina z nich byla strašně trapná. Ale dnes si všimla, že se Taša poprvé od jejich útěku ze Stetriolu usmála. Před jejich dalším úkolem si všichni tři zasloužili trochu radosti.

„Nezávid' nám, že jsme si s Urazou bližší než ty s Essix,“ škádlila ho.

„Hele! My máme s Essix báječný vztah. Ona se mi neplete do cesty a já jí taky ne.“ Pohlédl nahoru a vypjal prsa. „Když mě potřebuje, ví, kde mě najde.“

„Když ona potřebuje *tebe*?“

„Dobře, dobře,“ pokrčil rameny. „Možná je to naopak.“

„Oba jste v jádru samotáři,“ řekla Abeke, naposledy pohladila Urazu a vstala. „Není to díky tomu... jednodušší?“

Rolan se zhluboka nadechl. Abeke věděla, že není třeba vysvětlovat, na co přesně se ho ptá. „Vždycky jsme si mezi sebou ponechávali jistou vzdálenost,“ řekl. „Pokud by se s pouty něco stalo a opravdu se přetrhla, myslím, že by to beze mě vedla celkem dobře.“ Pak mávl svým zeleným pláštěm a dodal: „Kdo je vlastně u tebe samotář?“

Abeke si všimla, že neřekl, jak by si bez Essix vedl *on*. „A jak se má Taša?“

„Líp. Šla se dolů převléknout. Hádám, že až dorazíme do Kajlífu, nechce páchnout zelím a sardinkami.“ Taša na rozdíl od Abeke a Rolana nakonec začala přespávat v kapitánčiných kajutách v podpalubí. Abeke to tam příliš připomínalo Nyšu, Araka a všechny ostatní Zelenopláštníky, které ztratili ve Stetriolu kvůli Zerífovým parazitům.

„Doufala jsem, že Lenori nebo i Zelený hrad pošlou další zprávu,“ utrousila Abeke. Od vyplutí ze Stetriolu obdrželi jen dvě psaní – jedno, z něhož se dozvěděli, že Zeríf se zmocnil Zeleného hradu, a druhé, které je nasměrovalo do rybářské vesničky na západ od Kajlífu. Měli tam schůzku s Dantem – jakýmsi bývalým Zelenopláštníkem.

„Podle Essix bychom tam brzy měli být,“ prohlásil Rolan. „Snad bude tenhle Dante vědět, kde Cabara najdeme.“

„Myslíš, že děláme dobře?“ ujišťovala se Abeke. „Možná jsme přece jen měli zajet na Zelený hrad. Určitě bychom našli způsob, jak přátelům pomoci.“